

nie podlegają surowszej karze, ulegają, prócz konfiskaty tych substancji: po raz pierwszy — karze pieniężnej od 100 do 300 rubli i zamknięciu w więzieniu na czas od 2 do 4 miesięcy; po raz drugi — karze pieniężnej od 200 do 500 rubli i zamknięciu w więzieniu od 4 do 8 miesięcy; a po raz trzeci i następne — karze pieniężnej od 300 do 1000 rubli i zamknięciu w więzieniu od 8 miesięcy do 1 roku i 4 miesięcy. Nadto, w razie popełnienia przestępstwa, przewidzianego w tym artykule (1270¹⁴), po raz drugi lub następne, sąd może wydać postanowienie o ogłoszeniu wyroku, na rachunek skazanego, w jednym z czasopism urzędowych i w jednym prywatnym, według uznania sądu.

Art. 1270¹⁵.

Wymienionym w artykule poprzedzającym (1270¹⁴) karom ulegają winni sprzedaży sztucznych substancji słodkich z aptek, składów aptecznych i zakładów, wyrabiających te substancje, które otrzymały właściwe pozwolenie, osobom i zakładom, nie mającym prawa do nabycia tych substancji.

Nadto w razie popełnienia przestępstwa, przewidzianego w tym artykule (1270¹⁵) po raz trzeci, winni właściciele składów aptecznych i zakładów wyrabiających sztuczne substancje słodkie, będą pozabawieni na zawsze prawa sprzedaży i wyrobu tych substancji.

Art. 1270¹⁶.

Za wykroczenie w zakładach, które otrzymały pozwolenie na wyrób sztucznych substancji słodkich, oraz w aptekach i składach aptecznych, przeciwko przepisom obowiązującym o wyrobie, przywozie z zagranicy, przesyłce i przechowywaniu sztucznych substancji słodkich, oraz o sprzedaży i kontroli przychodu i rozchodu tychże, winni ulegają karze pieniężnej od 25 do 200 rubli.

Art. 1270¹⁷.

Za wyrób na sprzedaż, produktów spożywczych i napojów, zawierających domieszkę sztucznych substancji słodkich winni, oprócz konfiskaty tych produktów i napojów, ulegają: po raz pierwszy — karze pieniężnej w sumie od 100 do 300 rubli i zamknięciu w więzieniu na czas od 2 do 4 miesięcy; po raz drugi — karze pieniężnej od 200 do 500 rubli i zamknięciu w więzieniu od 4 do 8 miesięcy; a po raz trzeci i następne — karze pieniężnej od 300 do 1000 rubli i zamknięciu w więzieniu od 7 miesięcy do 1 roku i 4 miesięcy.

Nadto, w razie popełnienia przestępstwa, przewidzianego w tym artykule (1270¹⁷), po raz drugi i następne, sąd może wydać postanowienie o ogłoszeniu wyroku, na koszt skazanego, w jednym z czasopism urzędowych i w jednym prywatnym, według uznania sądu.

Art. 1270¹⁸.

Za przechowywanie w zakładzie handlowym lub przemysłowym, albo za sprzedaż produktów spożywczych i napojów, zawierających domieszkę sztucznych substancji słodkich, winni ulegają karom, określonym w poprzedzającym art. (1270¹⁷).

Jeżeli zaś winny przestępstwa, przewidzianego w niniejszym (1270¹⁸) artykule dowiedzie, że tych przedmiotów ani napojów sam nie wyrobił, lecz otrzymał je w stanie gotowym z innego zakładu, to oprócz konfiskaty tych produktów i napojów, podlega karze pieniężnej do 100 rubli.

Art. 1270¹⁹.

Za wykroczenie przeciwko przepisom art. 1057³⁵ — 1057³⁸, 1270¹⁴ — 1270²¹, 1271 i 1272 odpowiadają właściciele zakładów handlowych i przemysłowych i prowadzący handel wędrowny produktami spożywczymi i napojami, jeżeli wykroczenie popełnili oni sami, lub też osoby inne, ale z ich wiedzą i zgodą. Jeżeli zaś wykroczenie popełnione zostało bez wiedzy i zgody właścicieli zakładów przez osoby inne, to ulegają karze bezpośrednio winni; jednak gdyby te osoby nie były w stanie zapłacić zasądzonych kar pieniężnych, w takim razie na właściciele zakładów nakłada się egzekucję na $\frac{3}{4}$ sumy kary zasądzonej. Resztę zaś w razie skierowania sprawy do sądu zamienia się na zamknięcie w areszcie lub w więzieniu na mocy przepisów wyłuszczonych w artykule 84 kodeksu kar głównych i poprawczych.

Art. 1270²⁰.

Skonfiskowane, według przepisów powyższych (1270¹⁴ — 1270¹⁹), sztuczne substancje słodkie będą zniszczone. Ulegają również zniszczeniu i konfiskacie produkty spożywcze i napoje, zawierające domieszkę sztucznych substancji słodkich.

Art. 1270²¹.

Z kar pieniężnych, nałożonych na winnych, jedna połowa (z pierwszych wpływów) wydana będzie doniesicielowi lub wykrywającemu wykroczenie, jeżeli nie jest on urzędnikiem akcyzy, a druga połowa stanowi dochód skarbu. W razie gdy niema doniesiciela ani wykrywającego, cała egzekwowana suma przechodzi na rzecz skarbu

1057.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 listopada 1922 r.

w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany na obszarze Ziemi Wileńskiej.

Na mocy art. 13 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy z dnia 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. № 78 poz. 713) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, pragnące uzyskać koncesję na otwarcie i prowadzenie domu bankowego lub kantoru wymiany powinny złożyć w Ministerstwie Skarbu odpowiednie podanie.

Podanie to winno zawierać:

- 1) imię i nazwisko petenta, jego zawód i stałe miejsce zamieszkania,
- 2) projektowane brzmienie firmy przedsiębiorstwa i wskazanie miejsca jego siedziby,
- 3) wysokość kapitału zakładowego,
- 4) rodzaj i zakres operacji.

§ 2. Koncesji udzielać się będzie tylko pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelem Rzeczypospolitej; w tym celu do podania wyżej wymienionego należy załączyć:

- 1) świadectwo władzy policyjnej stałego miejsca zamieszkania petenta, że jest on obywatelem polskim i liczy przynajmniej 21 lat życia,
- 2) świadectwo o niekaralności i nieznajdowania się petenta pod sądem lub śledztwem,
- 3) świadectwo właściwego sądu okręgowego, że petent nie ma ogłoszonej upadłości,
- 4) dowód fachowego uzdolnienia do prowadzenia zamierzonego przedsiębiorstwa,
- 5) dowód, że projektowany kapitał zakładowy został w gotówce lub polskich papierach procentowych złożony do miejscowej kasy skarbowej do depozytu na rachunek Ministerstwa Skarbu.

§ 3. Jeżeli dom bankowy lub kantor wymiany ma powstać pod postacią spółki firmowej (jawnej) lub komandytowej — to do podania wymienionego w § 1 powinien być dołączony wierzytelny odpis umowy spółki. W tym wypadku przepisy zawarte w ust. 1—3 § 2, dotyczą również wszystkich spółników osobiście odpowiedzialnych.

§ 4. Wszystkie domy bankowe i kantory wymiany na obszarach w § 14 niniejszego rozporządzenia wymienionych, czynne przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, nie mogą nadal istnieć prawnie.

Właściciele takich przedsiębiorstw, o ile pragną prowadzić je nadal na warunkach określonych powyżej wskazaną ustawą, powinni złożyć w Ministerstwie Skarbu podanie zawierające:

- 1) brzmienie firmy przedsiębiorstwa, dokładny adres siedziby głównej i oddziałów,
- 2) imię i nazwisko właściciela,
- 3) wysokość kapitału zakładowego i kapitałów zapasowych przedsiębiorstwa,
- 4) rodzaj i zakres prowadzonych operacji.

Do powyższego podania należy dołączyć:

- a) wierzytelny wyciąg z rejestru handlowego,
- b) dowody, stwierdzające czas powstania i istnienia przedsiębiorstwa,
- c) bilans za r. 1921 oraz miesięczne bilanse surowe za miesiące 1922 r., które upłynęły do dnia wniesienia podania,
- d) dokładny wykaz zatrudnionych w przedsiębiorstwie zarządzających, prokurentów i innych pracowników, oraz dokumenty ich dotyczące, a wyszczególnione w art. 2 ust. 1—4 niniejszego rozporządzenia,
- e) oryginały lub uwierzytelnione odpisy dokumentów, na których podstawie przedsiębiorstwo było dotychczas czynne.

Osoby, których przedsiębiorstwa były już czynne w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, winny udowodnić bilansem posiadanie minimalnego kapitału zakładowego, wymaganego w myśl § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Najmniejszą wysokość kapitału zakładowego (art. 3 ust. 2 powołanej ustawy oraz § 1 ust. 3 i § 4 ust. 3 niniejszego rozporządzenia) określa się:

dla miast:	W sumie marek polskich	
	dla domów bankowych	dla kantorów wymiany
Wilna	500.000	250.000
Święcian, Oszmiany, Braślawia	300.000	150.000
dla wszystkich innych miast	200.000	100.000

§ 6. Koncesja upoważnia do prowadzenia tylko jednego przedsiębiorstwa; dla każdego oddziału uzyskać należy osobną koncesję w myśl warunków ustawy z dnia 23 marca 1920 r., oraz niniejszego rozporządzenia jak dla samoistnego przedsiębiorstwa.

§ 7. Przedsiębiorstwa, czynne przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, powinny podanie o koncesję wnieść do Ministerstwa Skarbu najpóźniej przed upływem jednego miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia. Przedsiębiorstwa, które w powyższym terminie takiego podania nie złożą, mają obowiązek przystąpienia do likwidacji swoich interesów i zamknięcia przedsiębiorstwa w terminie przewidzianym w § 10 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przedsiębiorstwa istniejące, które w terminie przepisany w § 7 złożyły podania o koncesję na dalsze ich prowadzenie, mogą być czynne dalej, aż do czasu rozstrzygnięcia podania przez Ministerstwo Skarbu (§ 9).

§ 9. Na wniesione podanie każdy petent otrzyma rezolucję pisemną. Petenci, których podania będą uwzględnione, powinni w przeciągu dwóch tygodni od daty zawiadomienia złożyć w miejscowej kasie skarbowej specjalną opłatę w złocie w stosunku 1% od kapitału zakładowego w monetach złotych wartości imiennej, obliczając wartość tychże monet według tabeli załączonej do art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1920 r. w sprawie płacenia cła od niektórych towarów w złocie (Dz. U. R. P. № 19 poz. 98) oraz kaucję, przewidzianą w art. 6 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175). Po złożeniu właściwych tego dowodów petent na ich podstawie otrzyma stanowczą koncesję, zdeponowany zaś kapitał zakładowy zostanie mu zwrócony.

Kaucję składać można w gotówce lub polskich państwowych papierach procentowych, należy zaś wnieść ją do miejscowej kasy skarbowej do depozytu Ministerstwa Skarbu.

Przedsiębiorstwom istniejącym, które już uiściły opłatę w złocie przy uzyskaniu koncesji od b. władz Litwy Środkowej, może być ta opłata przy wydaniu nowej koncesji zaliczoną. W tym wypadku do podania o nową koncesję załączyć należy dowody na wpłacone złoto za koncesję, wydaną przez b. władze Litwy Środkowej.

§ 10. Petenci, których podania będą odrzucone, mają obowiązek w ciągu 14 dni po doręczeniu im rezolucji odmownej (§ 9) odebrać w Ministerstwie Skarbu załączniki do podań.

Właściciele istniejących domów bankowych, którzy nie otrzymają zatwierdzenia koncesji, mają obowiązek w przeciągu czterech miesięcy od daty orzeczenia o odmowie zlikwidować swoje przedsiębiorstwo i zamknąć je. Istniejące kantory wymiany, których koncesji nie zatwierdzono, powinny być zamknięte w przeciągu jednego miesiąca od daty orzeczenia o odmowie.

Terminy te nie mogą być odraczane.

Likwidacja, lub zwinięcie przedsiębiorstwa, nieprzeprowadzone we właściwym terminie, pociąga za sobą odpowiedzialność w myśl art. 10 ustawy z dn. 23 marca 1920 r.

§ 11. Ustanowienie prokury lub pełnomocnictwa do zarządzania domem bankowym lub kantorem wymiany, oraz wybór członków zarządu takiego przedsiębiorstwa, o ile ono zostanie zorganizowane w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, podlega zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

§ 12. Domy bankowe obowiązane są:

- 1) przedstawiać do Ministerstwa Skarbu bilanse roczne i miesięczne: roczne—najpóźniej w terminie 3-miesięcznym po zamknięciu roku operacyjnego, miesięczne zaś w terminie 15-dniowym po upływie ostatniego miesiąca,
- 2) ogłaszać bilanse roczne w terminie przewidzianym dla składania ich w Ministerstwie Skarbu (ust. 1) w „Monitorze Polskim”,
- 3) wywieszać bilanse roczne i miesięczne w lokalu przedsiębiorstwa (centrali i oddziałach) na widocznym miejscu.

§ 13. W lokalach domów bankowych i kantorów wymiany należy na widocznym miejscu wywieszaćienne kursy giełdowe.

Każdemu klientowi należy przy operacjach wymienionych wydawać kwit z wyszczególnieniem sumy, kursu i daty transakcji.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego Ziemi Wileńskiej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie rozporządzenia w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany, które na tych obszarach obowiązywały.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

1058.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 5 grudnia 1922 r.

w przedmiocie zniesienia gmin: Święcice, Zelzin i Słowatycze, utworzenia gminy Szydłowicze oraz zmiany granic pozostałych gmin w powiecie wołkowyskim.

Na mocy art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 roku w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązywania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. № 86, poz. 770) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się gminy wiejskie: Święcice, Zelzin i Słowatycze powiatu wołkowyskiego.

§ 2. Wylacza się z gminy Roś następujące miejscowości: wsie Kołataje, Liczyce, Piataki i Skuraty oraz folwarki: Kołataje, Łozy, Zygmuntowo i osadę młyńską Kołataje; z gminy Krzemienica: wieś Szaulicze rządowe, kolonję i folwark Jundziłowszczyznę oraz kolonję Nemejkowszczyznę i Hajki; z gminy Mścibów—wsie Kościewiczce i Cimochy. Jednocześnie wszystkie wymienione miejscowości oraz wieś i folwark Choćkowce (ze zniesionej gminy Święcice) włącza się do gminy Biskupice.

§ 3. Wylacza się z gminy Tereszka: wieś i gajówkę Ignatowce, wieś Olchowce oraz wieś Dychnowce i włącza się wymienione miejscowości do gminy Roś.

§ 4. Wylacza się z gminy Mścibów wsie: Bierdziki, Piatczyce, Zieniowce, Niewiarówkę, Janowice, Kukielki, Menczele, Kosin, Gumbiszki, Subacze, Mielowce, Moszny, Orany, Wilczuki, Snopki, Biegienie, Szydłowicze, Talkowce, Bancerowszczyznę, Bobyle, Wiszniewicze, Ozieranki Małe, Ostrowczyce i Dziaki. Z wymienionych miejscowości tworzy się gminę wiejską Szydłowicze z siedzibą zarządu gminnego w Szydłowiczach.

§ 5. Wylacza się z gminy Swisłocz wsie: Olekszyce, Jatwież i Nestorowice i wymienione miejscowości oraz wsie: Wierdamicze, Chilmonowce, Nowosiółki, Wielkie Siolo i Zarzeczany, a także folwarki Wierdomicze, Święcica Wielka, Święcica Mała i Marysin (ze zniesionej gminy Święcice)—włącza się do gminy Mścibów.

§ 6. Wylacza się z gminy Porozów wsie: Michałki Wielkie, Michałki Małe i kolonję Izrael. Wymienione miejscowości oraz wsie: Łaszewicze i Prządники (ze zniesionej gminy Święcice) włącza się do gminy Swisłocz.

§ 7. Wylacza się z gminy Jałówka wsie: Bołtryki, Gorbary, Rudnie, Rybaki, Bondary, Tanice Dolną, Tanicę Górną i Bagniułki i włącza się je do gminy Tarnopol.

§ 8. Włącza się do gminy Porozów następujące miejscowości (ze zniesionej gminy Święcica): Hornostajewicze, Kobuzie, Kowale, Kusińce, Puszczyki,